

Krisztus a világ világossága

János 8,12
Vízkereszt ünnepe
1953. január 6.

A sátoros ünnep megünneplésének volt egy különösen megragadó mozzanata. A jeruzsálemi templomban az asszonyok pitvarában arany fáklyatartók voltak elhelyezve. Mindegyik hatalmas, 50 láb magas, négy karral ellátva. A karokba nem közönséges fáklyákat helyeztek, hanem lámpákat, amelyeknek még a kanóca is szent volt, régi elnyűtt papi köntösökből készítették. Az ünnep első estéjén négy, papi családból származó gyermek létrán felmászott az arany lámpásokhoz, megtöltötte azokat olajjal, meggyújtotta a lámpákat. A kivilágítás olyan csodálatos volt, hogy a templom és környéke szinte nappali fényárban úszott. A belső pitvarból az asszonyok pitvarába vezető 15 lépcsőn papok, leviták és a templomi zenekar helyezkedett el, s a grádicok énekeit énekelte. Így nevezték a 120. zsoltártól a 134. zsoltárig terjedő zsoltárokat. A férfiak, a nép előkelői ezalatt vallásos jellegű fáklyatáncot jártak az arany lámpások előtt. Fel van jegyezve, hogy a legkiválóbb táncos Gamaliel fia, Rabban Simeon volt, aki úgy táncolt, hogy közben nyolc fáklyát dobált a levegőben s kapott el anélkül, hogy egyszer is egyet elejtett volna. Ez az ünnepélyes kivilágítás önmagában is megragadóan szép volt, a hozzá fűződő emlékek azonban még szebbé tették. Mindez arra a fénylő tűzszlopra emlékeztette Izrael népét, mellyel Isten a pusztában vezette őket.

Amikor Jézus az ünnep utolsó napján (Ján 7,37) felmegy a templomba, már semmi sincs az ünnepi kivilágításból. Az arany lámpások csillognak ugyan, de már fényt nem adnak. Kialudtak. Vannak, akik az ige első szavát: „Ismét” úgy magyarázzák, hogy Jézus az esti istentiszteletre ment el. Ha így áll a helyzet, akkor még inkább kirívóbb az ellentét a kivilágított, elsőnapi templom s az utolsó napi homályos templom között. Jézus szeme végigsiklik a kialudt arany lámpákon és megáll a kincstartó helyen (János 8,20), s elmondja a mai igét: „Én vagyok a világ világossága... övé lesz az életnek világossága”. Az Ő dicsőségét jelenti meg ezzel a világban. Szép és dicső volt az arany lámpa, de sokkal dicsőbb Krisztus világossága. Ez soha el nem alszik, s nemcsak egy templomot áraszt el fényvel, hanem az egész világot.

Amikor Jézus kijelenti a maga dicsőségét, sohasem azért jelenti ki, hogy az Ő

dicsősége legyen nagyobb, hanem mindig azért, hogy az övéi üdvössége legyen dicsőbb. Amikor így kezd magáról szólni: „Én vagyok...”, sohasem azt célozza, hogy az embereknek tájékoztatást adjon arról, hogy kicsoda Ő önmagában, hanem mindig az a gyakorlati cél vezet, hogy övéi hadd lássák meg, kicsoda Ő az ő számukra.

1. Krisztus a világ világossága, tehát mindenekelőtt azt jelenti, hogy Krisztus az én világosságom. Krisztussal világosságban járok.

a) Krisztus számomra értelmi világosság. A világosságban tájékozódni tud az ember. Látja az utat, melyen járnia kell, s kitérhet a veszedelmek elől, melyek azon az úton leselkednek reá. Világosságban érti az ember a helyzetet, sőtétben vak módjára tapogatózik csupán, mintha mindig idegen világban mozogna.

Az élet nagyon titokzatos. Sok minden előtt értetlenül áll meg benne az ember. Nem érti, hogy ami van, miért van úgy, ahogy van, s miért nincs másképp, mikor az ő véleménye szerint másképp jobb lenne. Nem pusztán elméleti kíváncsiság kérdése ez. A titkok érthetetlen világában gyöttrő bizonytalanság lesz úrrá az emberen. Krisztusnál ezek a titkok feloldódnak az Istenbe vetett bizalom levegőjében. Krisztus követőjében az a bizonyosság él, hogy aki fiát nem sajnálta tőlünk, az a világhormányzó Isten semmit sem sajnál tőlünk, amire szükségünk van (Róm 8,32). Ebben a bizalmi levegőben a titkok megszűnnek gyötörni. Egy részük megvilágosodik, mint a lélek üdvösségén munkálkodó eszköz, más részük megvilágosodását pedig nyugodtan ki tudja várni, hiszen megmondotta az Úr: „Amit én cselekszem, te azt most nem érted, de ezután majd megérted” (Ján 13,7). Néha úgy jár, mint a 73. zsoltár írója. Mikor valamilyen nagyon nehéz megértenie, közelebb megy Istenhez, bemelegy az Ő szent helyére, s ott megérti a megérthetlent (Zs. 73,16-17).

b) Krisztussal világosságban járok. Ez azt is jelenti, hogy nem bujkálok Isten elől.

Világosságban nem lehet elrejtőzni. Csak sötétben bújhat el az ember. Ez igaz, de hát Isten előtt nincs sötétség! A mindentudó, mindentlátó és mindenütt jelenlevő Isten elől nem lehet elrejtőzni. Előtte nincs sötétség. A legelső kísérlet, az Ádámé is balul ütött ki, s azóta sem tud senki Isten elől elbújni. Gyerekes gondolat tehát azt hinni, hogy van olyan rejtkehely ezen a világon, ahol úgy lehet élni, mintha Isten nem látna. Gyerekes gondolat, de mi felnőttek mégis sokszor játszunk úgy bújócskát Istennel, mint a kis gyermek az édesapjával. A kis gyerek szépen beáll a sarokba, arca elé teszi kis kacsóját s még hozzá a szemét is

behunyja, s úgy kiáltja édesapjának: Szabad! Mindenki láthatja, hol van, ő azonban azt hiszi, hogy mivel ő nem látja édesapját, édesapja sem láthatja őt. Mi is úgy próbálunk elrejtőzni Isten elől, hogy kikapcsoljuk Őt a gondolatvilágunkból. Elkergetjük magunktól a Szentlélek Istenre irányító gondolatait, s azt hisszük, hogy ha Isten jelenléte nem tudatos bennünk, nincs is jelen Isten. Aki Krisztust követi, az felhagy ezzel a gyerekes, de nagyon veszélyes játékkal, s megpróbálja, mint ahogy Jézus is tette, hogy mindenben mennyei Atyjára figyeljen, az Ő jelenlétének tudatában éljen.

c) Krisztussal világosságban járok. Ez azt jelenti, hogy vállalom Isten leleplező munkáját.

A fény mindig leleplez. Felfedi a titkokat. Ezért haragszik a bűnös a fényre ahelyett, hogy a bűnére haragudnék.

Így van Krisztussal is. A mai ige előtt van megírva a házasságtörésen rajta kapott nő története. Hogyan leplezi le Krisztus ott a nő vádlóit. Csak egy egyszerű mondat fénycsóvjára esik rájuk: „Aki közületek nem bűnös, az vesse rá először a követ” (János 8,7), de ez elég, hogy az előbb még nagy fennhangon erkölcsöket védő vádlók lehorgasztott fővel mind elsomfordáljanak.

Krisztussal járnai azt a kellemetlenséget jelenti, hogy egy bűnöm sem marad rejtekben, hanem lelepleztetik, de ez a kellemetlenség épp a világosság kegyelme.

d) Krisztussal világosságban járok. Ez azt jelenti, hogy nem titkolódzóm emberek előtt sem.

Világos, átlátszó ember vagyok. Nincsenek rejtett szándékaim és hátsó utaim. Őszinte és megbízható ember a Krisztus követője. Igene igen, neme nem. Számítani lehet reá.

2. Krisztus a világ világossága. Ez azt jelenti, hogy a fényt tovább kell vinnem

Ez az ige tehát vízkereszt ünnepén, mikor a három napkeleti bölcs személyében a pogány világ hódol Jézusnak s tiszteli őt, mint aki nemcsak Izrael, hanem az egész világ Megváltója, a misszió iránti kötelességeinkre figyelmeztet bennünket.

a) Leleplezi missziói tétlenségünket. Krisztus követője nemcsak világosságban él, tehát megvilágított ember, hanem egyben fényforrás is. Ővé az élet világossága. Ez az, ami nem látszik rajtunk. Nem vállaljuk a fény misszióját. Magunknak akarjuk megtartani. Napkúráló keresztyének vagyunk. Élvezzük a fényt, de a saját életünk vékája alá rejtjük. Pedig már Jézus

figyelmeztetett a véka alá tett gyertya szomorú sorsára (Máté 5,15). A fény addig él, amíg világíthat, amíg tehát misszióját végzi. Amely pillanatban megszűnik világítani, elkezd haldokolni. Bizonyos, hogy keresztyénségünk ezért olyan élettelen és erőtlen, mert nem végez missziót. A misszió története világosan mutatja, hogy a hazai hitélet eleveensége és az egyház missziói lendülete egyenes arányban van egymással. Élő egyháznak mindig van missziója, s misszionáló egyháznak mindig van élete.

b) Leleplezi sötétítő életünket. A fény ellensége az árnyék. Sötét felhő még a nap fényét is el tudja takarni. Krisztus világosságában meg kell látnunk, hogy a misszió legnagyobb akadálya nem a munkáshiány vagy a pénzhiány volt, még kevésbé a ránk bízott evangélium, vagy maga Krisztus, hanem a Krisztus követőinek Krisztust, mint a világ világosságát elsötétítő gonosz élete. A napkeleti bölcsek is messze keletről jönnek hódolni Krisztusnak, saját népe azonban, mint Heródes példája is mutatja, meg akarja gyilkolni Őt. A misszionáriusok hirdetik a szolgáló Krisztust, a keresztyének pedig képviselik az elnyomó uralmat. A misszionáriusok a szeretetről prédikálnak, a keresztyének pedig gyűlölnek egymást. Ott künn hirdetik a békességet, itthon meg véres háborúk dúlnak. Lehet-e csodálni, ha a megnyílt szemű pogány világ becsukja kapuit a keresztyénség miatt Krisztus előtt!

Krisztus a világ világossága, járjak tehát vele én is az élet világosságában!

Krisztus a világ világossága, imádságommal és támogatásommal álljak tehát a fény missziójának szolgálatába!

A kettőt nem lehet elválasztani. Ha Krisztus az én világosságom, akkor mindent el fogok követni azért, hogy Ő legyen az egész világ világossága is. Ha Krisztus a világ világossága, a fény missziójának visszahatása engem is misszionál. Ámen.